

عنوان مقاله:

ارتباط ناآگاهی دانش آموزان بر افت تحصیلی درسی شان

محل انتشار:

اولین کنفرانس بین المللی حقوق، مدیریت، علوم تربیتی، روانشناسی و مدیریت برنامه ریزی آموزشی (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسندگان:

صدیقه ذاکری مهرآباد - دبیر

زهرا نژاد محمدحسین بناب - دبیر

زینب ظاهری - دبیر

سیده فاطمه ایچی - دبیر

زینب ایمانی مقدم - دبیر

خلاصه مقاله:

اما پس از مواجهه ی انسان با تبعات این غفلت زندگی و گرفتاری او با تبعات جامعه صنعتی و زندگی مادی و بروز مشکلات متعدد فردی و اجتماعی ضرورت نگاهی دوباره به تربیت دینی احساس شد؛ که در این میان نظرات مختلفی به چشم می خورد. ۱. عده ای با طرح عدم دخالت دین در تربیت انسان و ناکارآمدی آموزه های دینی که ناشی از نگاه منفی به دین و عدم شناخت دقیق از مکتب تربیتی آن است. این بحث را همچنان رویکردی به مباحث قدیمی و مربوط به زمان نابالغی علم، تلقی می کنند. آنان تربیت را تنها بر مدار عقل و شناخت انسان از خودش استوار می سازند، و قائل اند که تنها علم، قابلیت شناسایی دقیق از آدمی را دارد؛ در این دیدگاه رابطه ای میان دین و تربیت وجود ندارد. ۲. با ابطال نظریه علم گرایی مطلق، گرایشی به مباحث دینی و معنوی بروز کرد، اما در این رهیافت نیز بسیاری از اندیشمندان غربی رویکرد انسان را به دین غیر وحیانی و انسان محور کافی دانسته و راه های تربیتی برگرفته از آن را نیز برای هدایت انسان در مسیر پر پیچ و خم زندگی کافی می دانند. در این نگاه، ملاک انسان، و نیازهای او و رفع آنها است. و در موارد نیاز به دین رجوع می کند و با خرد خود از آن بهره می جوید، اما هرگز خود را در اختیار دین قرار نمی دهد و نمی گذارد دین با راه های تربیتی خود برای او تصمیم گیری کند. ۳. با توجه به ناکارآمدی دین (انسان محور) در همه ی شوون و عرصه های زندگی و همه جانبه نیازهای مادی و معنوی او، ضرورت رویکرد به (دین وحیانی) احساس می شود. در این نگاه به دین، که دارای رویکردی زندگی مدار نیز می باشد، دین در زوایای مختلف زندگی، نقش آفرینی می کند و در متن زندگی حضور جدی و پرنکی دارد و پاسخگوی همه ی نیازهای اوست. در این نگاه به دین بحث از «دین و روش های تربیتی» ضرورت می یابد زیرا: بر این باوریم که خالق یکتا که به وجود آورنده و «رب» اوست بهتر از هر کسی انسان را می شناسد و بر نقاط ضعف و قوت او آگاه است و کامل ترین راه را دانسته و بهترین مقصد نهایی را برای او رقم زده است. پیامبران و امامان علیهم السلام نیز که انسان کامل و تربیت یافته همین مکتب بوده و بهترین مریبان هستند، آمده اند تا تربیت و هدایت انسان را عهده دار شده و راه درست را به او آموزش دهند، تا انسان پروردگار متعال را مالک و رب خویش قرار دهد و طرح تدبیر او را در زندگی به کار بندد و سرانجام به سعادت حقیقی رهنمون شده و به کمال واصل گردند. بر این اساس در معارف اسلامی و سیره و سنت برجای مانده از پیشوایان دینی بهترین مبانی و روش های تربیتی یافت می شود. پس روشن است که همه ی اجزای یک نظام تربیتی حرکت او به سوی مقصد، چگونگی و شیوه های روش های آن به گونه ای ناظر به انسان است، لذا در تبیین تربیت دینی باید ملاحظه کرد که اسلام چه تعریفی از انسان ارائه می دهد و او را دارای چه استعدادی می داند و برای او چه اهدافی را معین می نماید. با تبیین موارد فوق و شناخت صحیح از رابطه انسان با خالق و رب خود بیشتر به رابطه (دین و تربیت) پی می بریم. با توجه به مبانی موجود در متن دین و ارزش های بیان شده در آن و وی ...

کلمات کلیدی:

کتاب اخلاقی-تربیت دینی-جایگاه اعمال

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1953983>

